FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT CLAUS GULMANN

fremsat den 19. januar 1994 *

Hr. præsident,
De herrer dommere,

1. Kommissionen har anlagt denne traktatbrudssag for at få konstateret, at Kongeriget Spanien, ved at opretholde et system, hvorefter kun spanske borgere, fast bosiddende udlændige og unge under 21 år fra andre medlemsstater nyder fordel af gratis adgang til nationalmuseerne, mens turister fra andre medlemsstater skal erlægge en entreafgift, har krænket EØF-traktatens artikel 7 og 59.

2. Bestemmelserne om de nationale museer og om den spanske museumsstruktur er fastsat ved kongeligt dekret nr. 620/1987 af 10. april 1987, hvis artikel 22, der vedrører »Gratis besøg for offentligheden«, indeholder følgende bestemmelser:

»1. Personer med spansk statsborgerskab har gratis adgang til de nationale museer på betingelser, der fastsættes i ministerrådet, og i hvert fald fire dage om måneden, fordelt på én dag om ugen. ...

...

3. Regeringen kan efter beslutning i ministerrådet bestemme, at statsborgere fra andre stater er omfattet af de besøgsbetingelser for publikum, der omhandles i nærværende artikels stk. 1.«

I henhold til ministerrådets beslutninger af 7. december 1982 og 21. februar 1986 gælder den gratis adgang til museerne foruden for spanske statsborgere også for udlændige bosiddende i Spanien og unge under 21 år.

3. Kommissionen henviser til, at den frie udveksling af tjenesteydelser efter traktatens artikel 59 indebærer en ret for modtagere af tjenesteydelser, herunder turister, til at bevæge sig til en anden medlemsstat for dér at nyde godt af tjenesteydelser på lige fod med borgerne i den pågældende medlemsstat. Denne ret til ligebehandling omfatter ikke blot selve adgangen til de pågældende tjenesteydelser, in casu den fysiske adgang til

* Originalsprog: dansk.

museet, men også hertil knyttede fordele, in casu den vederlagsfrie adgang.

Kommissionen bemærker, at museumsbesøg kan være en af de bestemmende faktorer for turister som modtagere af tjenesteydelser, når de beslutter sig til at besøge en medlemsstat. Kommissionen finder følgelig, at adgangen til museer er en af de ting, der er bestemmende for et turistbesøg på en medlemsstats område. Der foreligger en tæt og uløselig sammenhæng med retten til fri bevægelighed, som turister har. Den spanske retstilstand, der er udtryk for en åbenlys diskrimination af borgere fra andre medlemsstater på grundlag af nationalitet, er efter Kommissionens opfattelse klart i strid med traktatens artikel 7 og 59.

Kommissionen støtter navnlig sin retsopfattelse på Domstolens dom af 2. februar 1989 i Cowan-sagen [1].

4. Den spanske regering bestred oprindeligt under den administrative procedure forud for sagsanlægget — der allerede blev indledt i juli 1987 — Kommissionens retsopfattelse. Den gjorde navnlig gældende, at de omtvistede regler ikke var omfattet af traktatens anvendelsesområde. Denne opfattelse har regeringen imidlertid frafaldet efter afsigelsen af dommen i Cowan-sagen.

Regeringen påstår imidlertid frifindelse, idet den henviser til, at der er udarbejdet forslag til ændring af artikel 22 i det kongelige dekret, og at [denne bestemmelse] »med ord, der er blottet for enhver uklarhed, alene præciserer, hvad der allerede blev fastsat i den artikel, som den ændrer, idet denne artikel ikke tillader forskelsbehandling af borgere fra andre EF-medlemsstater end Spanien med hensyn til den gratis adgang til museerne, eftersom den nævnte artikels stk. 3 udtrykkeligt hjemlede, at ordningen for spanske statsborgere efter beslutning i ministerrådet kunne udvides til andre medlemsstaters borgere.«

5. Denne indsigelse er ganske klart uholdbar. Kommissionen gør i sin påstand gældende, at der i spansk ret rent faktisk ikke er sikret borgere fra andre medlemsstater ligebehandling, og dette er ikke bestridt af den spanske regering. Det ligger fast, at det spanske ministerråd endnu ikke har benyttet den eksisterende hjemmel til at sikre ligebehandling, og at der derfor fortsat ikke ligebehandles.

1 — Sag 186/87, Sml. s. 195. Domstolen fastslog navnlig, at: »... princippet om fri udveksling af tjenesteydelser omfatter retten for modtagere af tjenesteydelser til at rejse ind i en anden medlemsstat for at oppebære en tjenesteydelse dér, uden at blive hindret af restriktioner, dels at også turister må anses for modtagere af tjenesteydelser.« (Præmis 15), og at: »Når fællesskabsretten tillægger fysiske personer ret til at rejse ind i en anden medlemsstat, må beskyttelsen af vedkommendes integritet i den pågældende medlemsstat på lige fod med landets egne statsborgere og personer, som er bosat på dens område, anses for en uadskillelig bestanddel af den pågældendes ret til at bevæge sig frit. Heraf følger, at forbuddet mod forskelsbehandling finder anvendelse på modtagere af tjenesteydelser i traktatens forstand, for så vidt angår beskyttelsen mod risikoen for voldsforbrydelser, og såfremt der forøves en forbrydelse, retten til den erstatning, som er foreskrevet i national ret.« (Præmis 17).

Forslag til afgørelse

6. Da Kommissionen har ret i, at der af traktaten af den af Kommissionen anførte grund må følge en pligt til ligebehandling af andre medlemsstaters borgere i forbindelse med betaling ved museumsbesøg, skal jeg foreslå Domstolen at dømme Kongeriget Spanien i overensstemmelse med Kommissionens påstand, herunder at pålægge Kongeriget Spanien sagsomkostningerne.